

ници, по име Туманоолу Чапразлията, който мислил да се скара с мене и да стане причина да ме испаднат. Един ден извард-ва кога нѣмаше баща ми, идва гржета-пиян и слѣд избръсванието на гал'я повиква: духайте момчета! Момчето което духаше го нѣмаше и аз заех мѣстото му. Като видѣ че аз духах, той се распогържа, наведе се та зе бащини'я ми голѣм копан с' който исчукват пеливрат'а и го запокити върху ми. Добрѣ че беше пиян, та не можѣ да ме улучи, а то там щеше и Богѣт да ме помилва. Без да покажж че съм уплашен, аз толкоз само му казах: като ще биеш хората, не дѣй пѣ толкова. Подлютен от тия думи, той се завтече към мене да ме улови да ме бие. Там зад мѣховетѣ ний се наздраво сборичкахми с' него и благодаренѣ пак на пияното му състояние, аз го тѣртих на земята, ударих му три, четири казанджийски мушри, той залелеца, зе да охка и аз го оставих. Като станж от земята той си зе кжсото кожухче, обърнж се към мене и ми каза: „Ще видим сега ти казанджия ли ще ставаш, или джумхур ще събираш в' казанджийскитѣ дюгени да Ей сега ще видим мож ли те турнж в' дупката да ти посвѣтят очитѣ“. Аз не се уплаших от заканванѣята на Туманооглу, но присжтесующитѣ като настояха да се махнж от дюген'я да не стане по-голѣм скандал, аз си отидох у дома и що бѣх се прѣблѣкъл, дохода да ми извѣстят че Туманооглу идял съ Мандаджооглу кждѣ дюген'я. Туманооглу как, как; но от Мандажооглу, за когото съм уже расправял нѣщо на друго мѣсто, кожемити ме сгрѣ, толкоз повече защото той ми беше кимен нѣщо от прѣди. Аз излѣзох бързо от дома прѣз комшилукa и зех пжт'я на долу кждѣ Турската махала. Като минжх мост'а, нагазих тая махала, дѣто никога не бѣх ходил, и от там как и прѣз дѣ излѣзох на кра'я и доход на Малкий-Чифлик. От там поех пжтя към запад, спях вечер'та на Шемшево у роднини, на другий ден минжх прѣз Ново-Село, прѣкарах втората нощ в' случайнитѣ тамо двѣ цигански колиби и чак на третий ден стигнжх в' Севлиево.

Това беше прѣз 1846 лѣто. В' Севлиево тогава се правеше ново здание за училище, което беше на искарване, а Даскал Никола нѣкой си учеше дѣцата ѣще в' една от келиитѣ. На-двѣ, на-трѣ аз се цѣних учител и влѣзох та отворих най-напрѣд новото Хаджи Стояново наричано училище и почнжх прѣв да